

[Kim Behnke]

har været ført for, at folk skal skifte deres pærer ud til energirigtige pærer, kan meget vel have den effekt, at folk skifter pærer ud, der ikke var udbrændt endnu, og smider dem væk. Er der nogen, der har beregnet, hvor megen energi der egentlig går til at fremstille en energirigtig pære i forhold til den energi, der går til at fremstille en almindelig pære? Jeg spørger bare.

Så skal vi senere snakke om energifgifter, CO₂ osv. Det vil jeg i første omgang afholde mig fra og i stedet for bruge mine sidste minutter til at sige lidt omkring naturgassen.

Det underer mig, når man råber hurra for, at man nu endelig har fået overskud i 1990 osv., at man har følt det nødvendigt fra energiministerens side at opkøbe flere aktier – for det er det, der sker på finansloven for 1991 – og det kan undre mig endnu mere, som hr. Riishøj allerede har været inde på om spørgsmålet om Stenlille, at staten skal garantere disse 1,8 mia. kr. Det er ikke statens opgave. Hvis alle de forblommede ord om, hvor god naturgas er, og hvor kort tids-horisont der er, inden gælden er betalt tilbage osv., synes vi ærlig talt, at det var passende, at man nu begyndte at demonstrere det i praksis frem for at fortsætte med statssubsidieringen, ikke bare de 1½ mia. kr., man giver over driften – dem vil jeg ikke tage op til diskussion her og nu, det er såmænd grotesk nok i sig selv – men ved at man holder op med at købe flere aktier i foretagendet, og at man lader være med at give garanti for Stenlille.

Så skal jeg til slut, hvor den røde lampe er tændt, meddele, at den fremsatte dagsorden kan vi ikke støtte.

Duetoft (CD):

Det vil nok være noget af en overdrivelse at påstå, at denne energidebat er sprudlende. Det er desværre noget, der har kendetegnet ganske mange energidebatter. Over dansk energipolitik ligger der en bred, tyk dyne af en uigennemtrængelig enighed, som er tømret sammen ved hjælp af noget, der nærmest ligner besværgelser, og som gør, at enhver mulighed for at diskutere, hvordan dansk energipolitik skal være, praktisk taget er umulig. Det synes jeg vi har fået et par gode eksempler på i dag, fordi denne debat bl.a. skyldes, at nogle partier var bekymrede over, at en ny energiminister – og velkommen til ministeren – tillod sig at sætte spørgsmålstegn ved nogle beslutninger, der var truf-

et. Pludselig skulle det altså – uha – skabe panik i dette rød-grønne flertal, som er herinde på dette område. Så skulle man sige til den arme, stakkels minister, der nu var begyndt at tænke nye tanker og sætte spørgsmålstegn ved noget af det, man havde besværet i lang tid, at hun i hvert fald skulle lægge hammeren væk, så der ikke blev sat nogen spørgsmålstegn. Det synes jeg er synd for dansk energidebat, for energidebatten er for vigtig til, at vi ikke skal have den diskuteret.

Hvis man nu husker en lille smule tilbage om forhistorien på denne energiplan »Energi 2000«, var det første rigtige møde, vi havde med planen, et ilbrev fra den forhenværende energiminister, der meddelte udvalget, at man for resten havde regnet 30 mia. kr. forkert i nogle af beregningerne. Derefter, nej, der var partier, der inden havde drøftet den, det er rigtigt, der var nogle, der var så privilegerede, at de havde drøftet den; det var der andre der ikke havde. Efter at den så var blevet vedtaget, var det næste, vi mødte, at der udefra blev sat lige så mange spørgsmålstegn ved andre 30 mia. kr. i den plan, men den skulle dog i hvert fald vedtages.

Jeg vil gerne glæde mig over det, ministeren har sagt. Jeg vil gerne glæde mig over, at ministeren øjensynlig er indstillet på at følge målene i planen og diskutere med sig selv og andre, om skønnene nu var rigtige, om de ting, man praktisk skrev i planen, nu også holdt, og om forudsætningerne var helt korrekte. Det skal ministeren have tak for, for det synes jeg er med til at gøre, at vi måske kunne få, i alt fald på lidt længere sigt, en mere nuanceret debat, end den ellers har været.

Den værste del af planen i mine øjne, tvungen om de decentrale værker, er jo lovgivningsmæssigt gennemført, og der er stadig væk problemer med den. Det skal jeg da selvfølgelig beklage, men glæde mig over, at ministeren måske ikke står fast på de 30 værker, hvis det viser sig, at der er nogle praktiske problemer. Jeg tror, hr. Bilgrav-Nielsen og hr. Poul Nielson må have lidt dårlig samvittighed over den beslutning, som vi har truffet om de decentrale værker.

I alt fald har jeg den fornøjelse i det næste forslag, vi skal diskutere, at finde ud af, at en del af provenuet af CO₂-afgiften faktisk skal bruges til at hjælpe med omstillingen til decen-